

Döstädning

- Ingen sorglig historia av Margareta Magnusson

(2017)

Pia Hellertz – januari 2018



Dödstädning gör man *efter* det att någon dött. Döstädning gör man *innan* man dör. Det har jag lärt mig av Margareta Magnusson i hennes underbara lilla bok *Döstädning – Ingen sorglig historia*. Jag avskyr att städa, men läsningen har gjort mig sugen på att börja rensa. Så idag köpte jag en makulator, en sån där pappersförstörare, som ska hjälpa mig ta kål på gamla räkningar, gamla brev och andra papper som jag inte vill ska hamna i soporna möjliga att läsa av någon obehörig och som jag på grund av det samlat under många år.

Margareta Magnusson ger rådet att ta lite i taget. Kanske börja med kläderna. Utmärkt idé! Jag har massor som hänger och väntar på att jag ska gå ner i vikt eller gå på fest i festklänningar som är 20 år gamla eller mer. Dessutom har jag husgeråd för en familj fast jag lever singel.

Författarens idé att göra sig av med gamla gåvor utan att behöva ha dåligt samvete var en annan toppenidé. Dom har säkert glömt att dom gav dem till mig, så varför ska jag spara? I vissa fall har jag glömt vem som gav mig dem.

Varje område har fått ett eget kapitel i boken, fotografier, köket, kläder, böcker, kokböcker, samlingar, gamla leksaker, gosedjur och kläder till de barn som nu är vuxna, till och med husdjur. Många berättelser är känslomässigt starka, ibland fick jag ett par tårar i ögonen, ibland skrattade jag igenkännande.

Eftersom författaren är konstnär har hon ritat trevliga bilder till kapitlen.

Döden – Livets största överraskning

Jag tillhör dem som är övertygad om att vi överlever döden och att vi dessutom på olika sätt kan ha kontakt med nära och kära efterlevande. Det stärker motivationen att slippa se hur mina barn och deras partners får det onödigt jobbigt med mina samlade prylar.

Margareta Magnusson föreslår att vi då och då kan bjuda hem vänner och bekanta och passa på att skänka bort saker vi kanske tror att de skulle vilja ha. Fast vi ska vara försiktiga eftersom folk har svårt att tacka nej, så det gäller att vara lyhörd. Hon rekommenderar att vi faktiskt kan börja döstäda redan vid 65

års ålder. Faktiskt en klok tanke! Medan man orkar... Jag har skrivit i mitt Vita Arkiv att mina barn och barnbarn kan bjuda in till ett "Hemtömmarparty" när jag dött och bjuda vänner och grannar och bekanta och då får alla ta det de vill ha, sedan familjen tagit vad de vill ha. Jag kände en enorm glädje och lättnad när jag fick idén. Margareta Magnussons bok ger ytterligare inspiration till detta. Då har jag i alla fall själv röjt undan en del.

Vem är författaren?

Jag är inne på mitt 77e år så jag verkar vara något yngre än författaren. Hon beskriver sig som "*mellan åttio och hundra år*". I ett avslutande kapitel berättar hon att hon föddes på nyårsdagens morgon. När hon var barn trodde hon att alla nyårsklockor och fyrverkerier var för henne.

Hon har gått handelsinstitutet, studerat konst och teckning och har gått en skola i design och fick arbete som mode- och annonstecknare på ett stort varuhus. Hon har fem barn så hon berättar att "*när barnen började komma arbetade jag hemifrån och levererade mina annonser bärande på en korg med en baby i för det mesta*" (s. 154).



Bilden skannad från boken.

Dessutom har hon målat i olja, akvarell och tusch och har haft utställningar.

Minnen och nostalgi

Att röja i sina gamla saker väcker minnen och känslor berättar hon. Självklart! Det gäller därför att hantera sin döstädning på ett klokt sätt och tillåta sig att få bli nostalgisk. Framförallt när det gäller fotografier. Författaren har lite roliga och goda råd till hur man kan hantera detta på ett trevligt sätt tillsammans med barn och andra närstående.

En rolig kommentar var när hon påminde om att vi alla sannolikt har hemligheter gömda nånstans. Det kan väl vara klokt att rensa bort dem om vi inte vill att våra efterlevande ska behöva hitta dem och kanske skämmas. Bland annat ger hon rådet att ha en Slänga-bort-låda där vi kan stoppa sånt vi inte vill kasta medan vi lever, men som bör kastas när vi dött.

Det är en underbar liten bok som man gärna kan ge bort i gåva.